

Diumente 3 (A) de Quaresma

Text de l'Evangelí (Jn 4,5-42): En aquell temps, Jesús arribà en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia.

Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua». Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar. Però la dona samaritana preguntà a Jesús: «Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana?». Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: 'Dóna'm aigua', ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva».

La dona li diu: «Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D'on la trauràs, l'aigua viva? El nostre pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. ¿Que potser ets més gran que no pas ell?». Jesús li respongué: «Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna». Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta! Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pouar». Ell li diu: «Vés a cridar el teu marit i torna». La dona li contesta: «No en tinc, de marit». Li diu Jesús: «Fas bé de dir que no en tens. N'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit. En això has dit la veritat».

La dona li respon: «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres

pares van adorar Déu en aquesta muntanya, però vosaltres dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem». Jesús li diu: «Creu-me, dona, arriba l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres adoreu allò que no coneixeu. Nosaltres sí que adorem allò que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en Esperit i en veritat».

Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan Ell vingui, ens ho explicarà tot». Jesús li respon: «Sóc jo, el qui et parla».

En aquell moment arribaren els deixebles. S'estranyaren que parlés amb una dona, però cap d'ells no gosà preguntar-li què volia o per què parlava amb ella. Llavors la dona deixà la gerra i se'n va anar al poble a dir a la gent: «Veni a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No deu ser el Messies?». La gent va sortir del poble i l'anà a trobar.

Mentrestant, els deixebles el pregaven: «Rabí, mengeu». Però Ell els contestà: «Jo, per menjar, tinc un aliment que vosaltres no coneixeu». Els deixebles es preguntaven entre ells: «És que algú li ha portat menjar?». Jesús els diu: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra. ¿No teniu costum de dir: 'Quatre mesos més i ja serem a la sega?'. Doncs bé, jo us dic: alceu els ulls i mireu els camps; ja són rossos, a punt de segar! El segador ja cobra el jornal i recull el gra per a la vida eterna; així s'alegren plegats el sembrador i el segador. En aquest cas té raó la dita: 'Un és el qui sembra i un altre el qui sega'. Jo us

he enviat a segar on vosaltres no havíeu treballat. Altres van treballar-hi, i vosaltres us heu beneficiat del seu treball».

Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en Ell per la paraula de la dona, que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet». Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Per la paraula d'Ell mateix encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món».

«Dóna'm aigua»

P. Julio César RAMOS González SDB

(Mendoza, Argentina)

Avui, com aquell migdia a Samaria, Jesús s'apropa a la nostra vida, a meitat del nostre camí quaresmal, tot demanant-nos com a la Samaritana: «Dóna'm aigua» (Jn 4,7). «La seva set material —ens comenta Joan Pau II— és signe d'una realitat molt més profunda: manifesta el desig ardent que, tant la dona amb la qui parla com els altres samaritans, s'obrin a la fe».

El Prefaci de la celebració eucarística d'avui ens dirà que aquest diàleg acaba amb un intercanvi salvífic on el Senyor, «(...) quan va demanar a la Samaritana aigua per beure, ja havia fet néixer en ella el do de la fe; i tingué una set tan ardent de la fe d'aquella dona, que va encendre en el seu cor el foc de l'amor diví».

Aquest desig salvador de Jesús esdevingut “set” és, avui dia també, “set” de la nostra fe, de la nostra resposta de fe davant de tantes invitacions quaresmals a la conversió, al canvi, a la reconciliació amb Déu i els germans, a preparar-nos de la millor manera possible per a rebre una nova vida de ressuscitats en la Pasqua que se'ns apropa.

«Sóc jo, el qui et parla» (Jn 4,26): aquesta directa i palesa confessió de Jesús sobre la seva missió, cosa que abans no havia fet amb ningú, mostra igualment l'amor de Déu que es fa més recerca del pecador i promesa de salvació que saciarà

abundosament el desig humà de la Vida vertadera. És així que, més endavant en aquest mateix Evangeli, Jesús proclamarà: «Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l'Escriptura: 'Del seu interior brollaran rius d'aigua viva'» (Jn 7,37b-38). Per això, el teu compromís és avui sortir de tu mateix i dir als homes: «Veniu a veure un home que m'ha dit...» (Jn 4,29).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

-

«Hi ha un motiu per a la fatiga de Jesús. La força del Crist t'ha creat, la debilitat del Crist t'ha regenerat. Amb la força ens ha creat, amb la seva debilitat vingué a cercar-nos» (Sant Agustí)

-

«L'encontre amb la Samaritana, al pou, palesa el tema de la "set" del Crist, que culmina en el crit a la creu: 'Tinc set' (Jn 19,28). Certament, aquesta set, com la fatiga, té una base física. Jesús, però, tenia set de la fe tots nosaltres» (Benet XVI)

-

«'Si sabessis el do de Déu!'» (Jn 4,10). La meravella de la pregària es revela justament allà, al costat dels pous on anem a buscar la nostra aigua: allà, el Crist surt a trobar tot ésser humà; Ell és el primer de buscar-nos i és Ell qui demana de beure. Jesús té set, la seva petició ve de les profunditats de Déu que ens desitja. La pregària, ho sapiguem o no, és la trobada de la set de Déu i de la nostra. Déu té set que nosaltres tinguem set d'Ell» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 2.560)